

Пігмаліон і Галатея

Давньогрецькі міфи

На острові Кіпр мешкав великий митець Пігмаліон. Він різьбив чудові статуї, які прикрашали храми богів. Жив Пігмаліон самотньо, уникав жінок. Жодна смертна жінка не подобалася митцеві, він шукав у жінці досконалої краси, а досконалими можуть бути тільки боги.

Слава про скульптора поширювалася все далі, збільшувалася і його майстерність. Статуї, зроблені з мармуру або інших твердих матеріалів, були надзвичайно схожі на живих людей. Тільки через неприродно блідий колір шкіри було зрозуміло, що то статуї.

Одного разу Пігмаліону вдалося вирізати з дорогоцінної слонової кістки статую молодої жінки дивовижної краси. Чим частіше милувався Пігмаліон своїм творінням, тим більше Пігмаліон знаходив в ньому достоїнств. Йому стало здаватися, що жодна з смертних жінок не перевищує його статую красою і благородством. Ревнуючи до кожного, хто міг би її побачити, Пігмаліон нікого не пускав у майстерню. На самоті - вдень у променях Геліоса, вночі при світлі лампад - захоплювався юний цар статуєю, шепотів їй ніжні слова, обдаровував квітами і коштовностями, як це роблять закохані. Він назвав її Галатеєю, одягнув її в пурпур і посадив поруч із собою на трон.

Настали дні святкувань на честь Афродіти. Пігмаліон приніс богині кохання в жертву білу телицю з визолоченими рогами; він простяг до богині руки й молитовно прошепотів:

- О, якби у мене була дружина, схожа на моє творіння.

Багато жарких молитов почула богиня в свій день, але зглянулася на одного Пігмаліона, бо знала, що немає на всьому Кіпрі людини, яка кохала так палко і щиро, як Пігмаліон. І тричі спалахнув у вівтарі жертвний вогонь на знак того, що Афродіта почула Пігмаліона і його благання. Не чуючи під собою ніг, помчав цар до палацу. І ось він у майстерні, поруч зі своєю рукотворною коханою.

- Ну що ж ти ще спиш! - Звернувся він до неї з ласкаво.- Відкрий очі, і ти побачиш, що вже зійшла сонячна колісниця Геліоса, і він повідомить тобі добру звістку.

Промені лягли на обличчя зі слонової кістки, і Пігмаліону здалося, що воно трохи порожевіло. Схопивши свою подругу за кисть руки, він відчув, що кістка поступається тиску пальців, побачив, що шкіра на обличчі стає біліше і на щоках проступає рум'янець. Груди розширилася, наповнившись повітрям. І Пігмаліон почув спокійне і рівне дихання сплячої. Ось підвелися повіки, і очі блиснули тією сліпучою блакиттю, якою блищить море, що омиває острів Афродіти.

Звістка про те, що силою любові оживлена кістка і народився не слон, якому вона належала, а прекрасна дівка, за короткий час облетіла весь острів. Багато людей зібралося на площі перед палацом, щасливий Пігмаліон вже не боявся заздрісних поглядів і пересудів. Він вивів новонароджену, і, побачивши її красу, люди впали на коліна і гучно піднесли хвалу володарці Афродіті, що дарує любов усьому, що живе, та здатна оживляти камінь.

Тут же на очах у всіх Пігмаліон проголосив дівчину царицею Кіпру і покрити її волосся царською короною.

*По одному з варіантів, дружина народила від
Пігмаліона синів Пафосу, Кинира та доньку
Метарму Згідно Овидію, Кінір був сином Пафосу.
Також відомий варіант, згідно з яким Пафос не
син, а дочка Пігмаліона.*